

Scrisoarea Veronicăi Micle către Mihai Eminescu (9 septembrie 1881)

Din corespondența Eminescu – Veronica Micle din anul 1881, se cunosc 11 scrisori ale Veronicăi Micle și 2 ale lui Eminescu, la care se adăugă încă două scrisori, nepublicate, deținute de Memorialul Ipotești: prima – din 4 septembrie și cea de-a doua – din 9 septembrie. În ambele, Veronica Micle face referire la o altă scrisoare, probabil, din 4 august, în care ea scria „cu multă căldură de Transilvania” și pe care Eminescu ruga să o „mai scrie încă o dată”.

În scrisorile din 4 și 9 septembrie, Veronica Micle nu mai insistă să-i fie înapoiată corespondența, așa cum îi scria lui Eminescu pe 1 septembrie („...vă scriu numai și numai pentru a vă ruga să-mi reînapoiati corespondența mea. Nu știu cum aș putea să vă vorbesc, prin această scrisoare, spre a vă convinge mai bine că, precum odinioară m-ați fi făcut fericită prin refuz de asemenea natură, astăzi vă jur și vă mărturisesc că nimic nu m-ar face mai fericită decât atunci când aș avea atâtea trecere la d-voastră ca să dați ascultare cererii mele” – Mihai Eminescu. Opere, vol. XVI, București, 1989, p. 630) și pe 14 septembrie („E vorba ca toată corespondența ce am avut cu D.Voastră în urma rupturii noastre să mi-o înapoiati” – *Dulcea mea Doamnă / Eminul meu iubit. Corespondență inedită Mihai Eminescu – Veronica Micle*. Ediție îngrijită de Christina Zarifopol-Illias, București, 2000, p. 474). Eminescu îi înapoiasse o parte din corespondență în 1880, fapt care atrăsese oricum supărarea Veronicăi Micle. Pe 3 Mai 1880, Eminescu îi scria: „Dacă V-am putut trimite atât de repede scrisorile în cestiune, cauza e că ele a(u) fost totdeauna la mine; pentru actele cerute veți binevoi a îngădui una sau două zile, ca să le caut în vravul meu de cărți, nearanjate încă din lipsă de timp și legate în teancuri tocmai în acele nefericite zile de Paști, singurele libere pe care le-am avut de atâta timp și pe care le-am întrebuințat la legarea în teancuri a cărților. În orice caz, stimabila mea doamnă, sper a nu mi atrage din nou supărarea DV”. (*Dulcea mea Doamnă...*, p. 155).

Pe 9 septembrie, din Iași, Veronica Micle îi scria lui Eminescu și îi recomanda, printre altele, „*Le grandoeuvre par Cherbuliez*”, care apăruse în 1867, la Editura Hachette & Cie din Paris.

Când îi scria Veronica Micle lui Eminescu: „*dacă telefonul ar fi ajuns deja culmea perfecționării am putea chiar vorbi prin graiu, să sperăm că în curând se va întâmpla așa ceva și fără telefon*”, prima linie telefonică din România se instala în Transilvania. Pentru telefonica din București, precizează sursele, aveau să mai treacă doi ani: prima linie telefonică a făcut conexiunea între magazinul și Tipografia „Socec”.

Ala Sainenco,
Memorialul Ipotești

9^{le} Septembrie
1881 Iasi

Amical meu

Tată? mă dăcă nu pot
îndeplini ceea ce mi faci,
aceea de a mai scrie încă o
scrisoare, care să vede că s'a
pierdut, lucră ce mă pune în
mirare, căci eu am adresat-o
în București, poate că ne află
cu voi sta încă la poștă? Veni
rea mea în București, de zi

Ba mint! nu-mi e indiferentă
carte pe care o ceteră și nu v'o
pot recomanda în de ajuns,
am me: Le grand oeuvre par
Cherbuliez, și nu-mi e
indiferent nici a conversa
țiun scris cu D ta din
când în când, dacă telefo
nul ar fi ajuns deja o lume
perfectionarii am pute'chia
vorbi prin grăun, să sperăm
că în curând se va întâmpla
asa ceva și fără telefon.
Au revoir mon
inconnu
Veronica

„9 Septembrie

1881 Iași

Amicul meu

Iartă mă dacă nu pot îndeplini cererea ce-mi faci, aceea de a mai scrie încă odată scrisoarea, care se vede că s'a pierdut, lucru ce mă pune în mirare, căci eu am adresat'o în București, poate că neaflându-vă stă încă la poștă? Venirea mea în București, de și foarte sigură nu va avea loc de cât pe la începutul lunii lui Decembrie, pe când îi mai frig, pe când natura e moartă și pe când e mai trist pentru jivinele călătoare! Ce-i de făcut trebuie să luăm viața astfel cum ni s'a presintă, iar nici cum așa am dori-o noi.

De distrasă și năucă ce sunt am uitat să vă mulțumesc pentru trimiterea romanului D.Voastră, dar mieux tard que jamais o primiți. Dar acum sincerele mele mulțumiri.

Ce să vă spun de Năsăud? Nu-l cunosc, eram numai de doi ani când mama mea a trecut în Moldova, și nu l'am văzut, decât atât timp, cât a trebuit pentru a-mi scoate matricula de botez, abia câteva oare! O fi frumos o fi urât, nu știu de ce îmi e indiferent, du reste tout ce qui m'entourem'est indifferent.

Ba mint! nu-mi e indiferentă o carte pe care o cetesc și nu v'o pot recomanda în de ajuns, anume: *Le grand oeuvre* par Cherbuliez, și nu-mi e indiferent nici a conversa prin scris cu Dta din când în când, dacă telefonul ar fi ajuns deja culmea perfecționării am pute chiar vorbi prin graiu, să sperăm că în curând să va întâmpla așa ceva și fără telefon.

Au revoir mon

inconnu

Veronica”

Text transcris de Mihaela Anițului,

Memorialul Ipotești